

" چکیده پژوهش "

پژوهش حاضر با استفاده از روش پیمایشی - توصیفی و با هدف تعیین روند رشد کمی طرح‌های به اتمام رسیده ، روش‌های تحقیق ، محورها و زمینه های موضوعی ، اولویت ها و مشخصات نیروی انسانی - طرح‌های انجام شده در سه دانشگاه علوم پزشکی مستقر در تهران انجام شده است . نتایج حاصل از این تحقیق می تواند برنامه ریزان و مسئولان امور پزشکی دانشگاه‌های علوم پزشکی را متوجه وضعیت انجام شده در طی دوره پنج ساله توسعه اقتصادی کشور بین سالهای ۱۳۶۸ لغایت پایان سال ۱۳۷۲ نموده و در راستای شناخت نقاط قوت و ضعف و برنامه ریزیهای آتی موثر واقع گردد .

جامعه مورد پژوهش از ۶۱ طرح دانشگاه علوم پزشکی تهران ، ۲۴ طرح دانشگاه علوم پزشکی ایران و ۸۵ طرح دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی تشکیل شده است . اطلاعات مورد نیاز از پرونده های طرح‌های تحقیقاتی استخراج و اطلاعات بدست آمده در جداول دویعدی تنظیم و ارائه شده اند .

یافته های پژوهش نشان می دهد که وضعیت طرحها از نظر رعایت عناصر علمی تحقیق در طول زمان بهتر شده است و هرچه از سال ۱۳۶۸ به طرف سال ۱۳۷۲ پیش می رویم بر تعداد عناصر رعایت شده در طرحها افزوده شده است . بیشترین روش تحقیق مورد استفاده (۴۳ درصد) روش توصیفی و کمترین درصد (۱/۲) متعلق به روش تاریخی است . اولویت مربوط به بیماریهای شایع در کشور و راههای پیشگیری و درمان آن در هر سه دانشگاه بیشترین درصد تحقیقات را به خود اختصاص داده است . تحقیقات در محور علوم بالینی در تمام سالها و در هر سه دانشگاه مورد بررسی بیشترین درصد را معادل (۶۶/۵) به خود اختصاص داده است . در این محور در دانشگاه تهران بیشترین درصد مربوط به زمینه موضوعی دندان پزشکی ، در دانشگاه شهید بهشتی مربوط به زنان و زایمان و در دانشگاه علوم پزشکی ایران در زمینه کلیه بوده است . بیشترین تحقیقات از نوع کاربردی (۷۵ درصد) است و مجریان بیش از ۷۰ درصد از طرحها را مردان تشکیل می دهند .

بیش از ۵۰ درصد پژوهشگران دارای سابقه تحقیق (طرح) و مقاله از ۱ تا ۹ عدد می باشند . در میان پژوهشگران با سطح تحمیلات مختلف متخصصین با ۵۰/۶ درصد بالاترین سهم را در میان مجریان طرحها دارا بوده اند . میانگین اعتبارات طرحهایی که مجری آنها مرد بوده بیش از میانگین طرحهایی است که مجری آنها زن بوده است .